

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.267 van 9 januari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 5 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van 20 juni 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat J. TIELEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 juni 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 5 september 2008 wordt door de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard en aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 september 2008. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België verblijft, hier tussen 2001 en 2006 gestudeerd heeft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en IT leert, werkbereid is en gewerkt heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken. Het feit dat hij zich geïntegreerd heeft in België gedurende zijn regelmatig verblijf alhier, vormt geen buitengewone omstandigheid, gezien het normaal is dat betrokkene zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten tijdens zijn verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. (...)”

Tevens wordt op 20 juni 2008 aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en ter kennis gebracht op 23 september 2008. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde L.F., (...) gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, § 2, 1° : betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument;

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2007-2008 geen enkel document meer voorlegt voor de verlenging van zijn verblijf als student; dat wij daaruit afleiden dat betrokkene zijn studies heeft stopgezet;

Overwegende dat zijn bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister verstreken is sedert 31/10/2005; (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), omdat de motivering deels onjuist en deels niet afdoende is. De verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing onduidelijk en verwarrend is, omdat deze foutief stelt dat de verzoekende partij een aanvraag zou hebben gedaan op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, waarbij de verzoekende partij stelt dat zij een aanvraag 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en omdat de bestreden beslissing spreekt over de mogelijkheid van een aanvraag conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet en dit voor de verzoekende partij allesbehalve duidelijk is waarnaar de bestreden beslissing verwijst aangezien er geen artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet bestaat. Verder is de verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing nalaat op een correcte wijze de juridische overwegingen van de beslissing te vermelden en dat de verwerende partij irrelevante wetsartikelen citeert en zelfs naar een onbestaand wetsartikel verwijst. Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij in haar initiële verzoekschrift opgeworpen heeft dat zij haar privé-leven heeft in België en dat indien zij terug zou moeten keren naar haar land van herkomst haar privé-leven haar ontnomen zou worden waardoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, dat zij verwijst naar rechtspraak naar het Europees Hof van de Rechten van de Mens, dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens in verschillende arresten heeft bevestigd dat het hebben van contacten met andere personen en zakelijke contacten valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM en dat de bestreden beslissing nalaat een afdoende en adequaat antwoord te bieden.

Ter adstructie van het enig middel voert de verzoekende partij aan wat volgt:

“(…)ENIG MIDDEL: Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art 9 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van art. 8 EVRM.

Artikel 62, 1 ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoeker zal aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

1. Onduidelijke en tegenstrijdige motivering

De bestreden beslissing stelt:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België verblijft, hier tussen 2001 en 2006 gestudeerd heeft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en IT leert, werkbereid is en gewerkt heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980."

Deze motivering is erg onduidelijk en verwarrend. Zo stelt ze foutief dat verzoeker een aanvraag zou hebben gedaan op grond van artikel 9 van de wet van 1980. Verzoeker heeft geen aanvraag gedaan overeenkomstig artikel 9, maar wel overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zou nooit een aanvraag tot regularisatie overeenkomstig artikel 9 Vreemdelingenwet in België indienen, aangezien hij weet dat hij een aanvraag overeenkomstig artikel 9 Vreemdelingenwet in zijn land van herkomst moet indienen. Wel heeft hij een aanvraag overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet ingediend omdat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst wegens buitengewone omstandigheden en de aanvraag bijgevolg vanuit België diende te doen.

Dergelijke motivering is bovendien tegenstrijdig met de eerste paragraaf van de hierboven aangehaalde motivering .

Bovendien spreekt de bestreden beslissing over de mogelijkheid van een onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980. Voor verzoeker is het allesbehalve duidelijk waarnaar de bestreden beslissing verwijst. Er bestaat immers geen artikel 9.2 in de Vreemdelingenwet.

De regelgeving betreffende de motivering van bestuurshandeling uit artikel 62 Vreemdelingenwet en uit de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, legt aan de Dienst Vreemdelingenzaken op om een duidelijke en niet tegenstrijdige motivering op te nemen in haar beslissingen. "Uit de rechtspraak blijkt dat de motivering een beslissing maar zal kunnen schragen wanneer ze duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

Zo oordeelde de Raad van State dat opdat de motiveringsplicht haar doel zou bereiken - de bestuurde toelaten om met kennis van zaken te oordelen of het aangewezen is de beslissing te bestrijden - moet de motivering duidelijk zijn, "duidelijk en concreet de redenen doen kennen die haar kunnen verantwoorden." (R.v.St., N.V. Syndicaat Machiensteen e.a., nr. 43.154, 3 juni 1993)

De Raad van State stelde ook dat de motieven niet onderling tegenstrijdig mogen zijn. (R.v.St., Duysens, nr. 44.224, 23 september 1993) Een kennelijke tegenspraak in de motieven staat gelijk meteen gemis van motivering. (R.v.St. nr. 44.955, 18 november 1993)

De motivering van de bestreden beslissing is onduidelijk en tegenstrijdig zoals bedoeld in de hier aangehaalde rechtspraak en rechtsleer.

2. Gebrek aan juridische overwegingen

De hierboven geciteerde motivering verwijst naar irrelevante wetsartikelen en zelfs naar een onbestaand wetsartikel.

Artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29.07.1991 stelt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De bestreden beslissing laat na op een correcte wijze de juridische overwegingen van de beslissing te vermelden.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende rechtsleer:

"Daar de motivering duidelijk en precies moet zijn, zou o.i. in beginsel moeten worden verwezen naar de van toepassing zijnde artikelen van de toepasselijke regelgeving. Een verwijzing naar de volledige toepasselijke wetgeving (...) is o.i. niet voldoende precies." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

3. Afwezigheid van motivering aangaande privéleven van verzoeker

Verzoeker heeft in zijn initiële verzoekschrift opgeworpen dat hij zijn privéleven heeft in België en dat indien hij terug zou moeten keren naar zijn land van herkomst zijn privéleven hem ontnomen zou worden. Dit zou in strijd zijn met artikel 8 EVRM. Verzoeker formuleerde het op de volgende wijze in zijn verzoekschrift overeenkomstig artikel 9 bis Vreemdelingenwet:

"Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. stelt: "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

Verzoeker verblijft reeds sinds 2001 in België. In de tijd dat hij hier woont heeft hij zijn privéleven opgebouwd in België. Verzoeker heeft in België gestudeerd en gewerkt waardoor zijn band met ons land nog is versterkt.

Het begrip privé-leven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn.

In verscheidene arresten bevestigde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het hebben van contacten met andere personen en zakelijke contacten valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Het Hof stelde dit de eerste keer in het volgende arrest: E.H.R.M., 16 december 1992, Niemietz t.. Duitsland, §29:

"The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings.

There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time."

In de rechtspraak van het Hof werd dit principe stelselmatig bevestigd.

E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk, § 56:

"Private life is a broad term not susceptible to exhaustive definition. (...) It may include activities of a professional or business nature (see Niemietz v. Germany, judgment of 16 December 1992, Series A no. 251-B, pp. 33-34, § 29, and Halford, cited above, p. 1016, § 44). There is therefore a zone of interaction of a person with others, even in a public context, which may fall within the scope of "private life"."

Verzoeker heeft een dergelijke nauwe band opgebouwd met België dat hij zijn privéleven hier heeft. Hij heeft in België gestudeerd en gewerkt en heeft hier bijgevolg zijn zakelijke relaties.

Indien verzoeker terug zou moeten keren naar China zou hem zijn privé-leven ontnomen worden hetgeen een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM."

De bestreden beslissing stelt in dit verband:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."

Verzoeker heeft echter aan de hand van rechtspraak van het Europees Hof duidelijk aangetoond dat professionele activiteiten net zozeer als sociale relaties met andere personen onder het recht op een privéleven vallen zoals bedoeld in artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing laat na dit te beantwoorden en is bijgevolg niet afdoende gemotiveerd.

4. Besluit: de beslissing is niet afdoende en onjuist gemotiveerd.

Verzoeker is vooreerst van mening dat de motivering van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken formeel niet gemotiveerd werd op een aantal punten. Verzoeker meent dat er geen formele motivering van de bestreden beslissing voorhanden is in de zin dat de beslissing onduidelijk en tegenstrijdig is, geen correcte juridische overwegingen bevat en bovendien nalaat een afdoende en adequaat antwoord te bieden op de argumenten die verzoeker aanhaalde in zijn verzoekschrift.

Ondergeschikt is hij van mening dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd. Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt;

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)(...)"

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door de verzoekende partij ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij na afloop van haar studies haar verblijf heeft verlengd en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen

om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend: te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *het feit dat betrokkene sinds 2001 in België verblijft, hier tussen 2001 en 2006 gestudeerd heeft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en IT leert, werkbereid is en gewerkt heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend;*
- *de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980;*
- *het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken. Het feit dat hij zich geïntegreerd heeft in België gedurende zijn regelmatig verblijf alhier, vormt geen buitengewone omstandigheid, gezien het normaal is dat betrokkene zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten tijdens zijn verblijf;*
- *wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.*

In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene zijn verblijf verlengt na afloop van zijn studies en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument (artikel 61, §2, 1° van de Vreemdelingenwet): *“overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2007-2008 geen enkel document meer voorlegt voor de verlenging van zijn verblijf als student; dat wij daaruit afleiden dat betrokkene zijn studies heeft stopgezet”.*

In tegenstelling tot de bewering van de verzoekende partij blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou hebben ingesteld. Dit berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat *‘in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15*

december 1980,' de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk heeft verklaard. Verder merkt de Raad op dat de gemachtigde van de minister terecht stelt dat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij geeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf geen redenen op waarom het voor haar bijzonder moeilijk is om ten gevolge van haar integratie en haar verblijf in België haar aanvraag in het buitenland in te dienen. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van de integratie (RvS 25 april 2000, nr. 86.850).

Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is, omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister niet 'verder' te motiveren waarom zij de integratie van de verzoekende partij niet aanvaardt als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen (RvS 19 oktober 2006, nr. 163.817). De verzoekende partij toont dienvolgens niet aan dat de overweging van de bestreden beslissing betreffende zijn integratie kennelijk onredelijk is, zodat zij geenszins een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk maakt. Het feit dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat " *de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.*", doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Bedoeld wordt artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de elementen aangehaald door de verzoekende partij met betrekking tot haar integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek indien de verzoekende partij haar machtiging aanvraagt bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfsplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Verder heeft de verzoekende partij geen belang met het gevoerde betoog waarbij zij stelt dat 'er geen artikel 9.2 bestaat in de Vreemdelingenwet en het voor haar allesbehalve duidelijk is waarnaar de bestreden beslissing verwijst', aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en er bijgevolg niet is overgegaan tot een onderzoek conform artikel 9.2 (artikel 9, tweede lid) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf opgeworpen heeft dat zij haar privé-leven heeft in België en dat indien zij terug zou moeten keren naar haar land van herkomst haar privé-leven haar ontnomen zou worden, dat dit in strijd is met artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij nalaat dit te beantwoorden en dat de bestreden beslissing bijgevolg niet afdoende is gemotiveerd, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister met name antwoordt dat "*wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.*" De Raad benadrukt nogmaals dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De Raad merkt op dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen (RvS 20 juli 1994, nr. 48.653). Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling een staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen. Het feit dat de verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf moet

aanvragen in haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland heeft niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar 'contacten met andere mensen en zakelijke contacten' zal worden gescheiden. De verzoekende partij dient enkel tijdelijk het land te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Zodoende maakt de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het middel is ongegrond.

2.2. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.

